

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 14 2018, nummers 332 – 360 dinsdag 10 april 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Bijstand	10
Volksverzekeringen.....	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	13
Belastingdienst-Toeslagen.....	13
Drank- en horecawet.....	14
Wegenverkeerswet	14
Vreemdelingenrecht.....	15
Regulier.....	15
Asiel.....	15
Richtlijnen en verordeningen	18
Procesrecht.....	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 332

MK ABRS, 04-04-2018, 201703584/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Boxtel.

Awb 8:75

PROCESKOSTENVERGOEDING. Proceskostenveroordeling ten laste van het bestuursorgaan. De Afdeling sluit zich thans aan bij benadering andere hoogste bestuursrechters. In geval het hoger beroep slaagt, komen de kosten van dit beroep in beginsel voor risico van het bestuursorgaan, ook als het door het bestuursorgaan genomen besluit rechtmatig wordt bevonden.

Afwijzing van het verzoek van [verzoeker] om intrekking van de op 27 juni 2013 aan vergunninghoudster verleende omgevingsvergunning voor het bouwen van onder meer stal 7 (hierna: omgevingsvergunning bouw).

[...]

Mede ter voorlichting van de rechtspraak, overweegt de Afdeling het volgende. Tot nu toe is bij de toepassing van artikel 8:75 van de Awb als regel het uiteindelijke oordeel omtrent de rechtmatigheid van het bestreden besluit bepalend geacht voor het antwoord op de vraag of een proceskostenveroordeling ten laste van het bestuursorgaan moet worden uitgesproken. De benadering van de andere hoogste bestuursrechters is een andere. Deze achten voor het antwoord op de vraag of tot een veroordeling van het bestuursorgaan in de proceskosten moet worden overgegaan, als regel het al dan niet slagen van het ingestelde rechtsmiddel bepalend. Ratio van de rechtspraak van de andere hoogste bestuursrechters is dat het niet redelijk wordt geacht dat de natuurlijke of rechtspersoon die met succes hoger beroep heeft ingesteld de bij hem opgekomen proceskosten niet vergoed krijgt. Uit een oogpunt van rechtseenheid sluit de Afdeling zich thans aan bij deze rechtspraak. Dit betekent dat in geval het hoger beroep slaagt, de kosten van dit beroep in beginsel voor risico van het bestuursorgaan komen, ook als het door het bestuursorgaan genomen besluit rechtmatig wordt bevonden. De Afdeling merkt hierbij op dat artikel 8:75 van de Awb in zijn huidige vorm de hogerberoepsrechter niet de mogelijkheid geeft om in de situatie waarin de uitspraak van de rechtbank onjuist is terwijl er sprake is van een rechtmatig besluit van het bestuursorgaan, de Staat in de proceskosten te veroordelen. Indien de wetgever het onwenselijk zou vinden dat in deze gevallen het bestuursorgaan in de proceskosten wordt veroordeeld, ligt het op diens weg de wet aan te passen

[ECLI:NL:RVS:2018:1106](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 333

Staatsraad Advocaat-Generaal ABRS, 04-04-2018, 201605406/2/A1

staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu, thans: de staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 3:4

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) 17, 51 lid 1 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, Protocol I 1

HANDHAVING. INVORDERING Bij de invordering van geldbedragen na handhavingsbesluiten, zoals dwangsommen of kosten van bestuursdwang, dient een bestuursorgaan rekening te houden met alle relevante omstandigheden.

Een bestuursorgaan [moet], gelet op art. 3:4 Awb en de art. 17 en 51(1) EU-Handvest en art. 1 Protocol I EVRM, rekening [...] houden met alle relevante, dus ook bijzondere omstandigheden, waaronder ook de financiële positie van de belanghebbende en de samenloop van herstelsancties, zowel bij (i) de invordering van een verbeurde dwangsom, als (ii) het verhaal van de kosten van bestuursdwang, als ook (iii) de beslissing op bezwaar tegen de daartoe strekkende besluiten.

[...]

Het bestuursorgaan dat wil invorderen c.q. verhalen hoeft [...] - anders dan door vooraf horen - van ambtswege te onderzoeken of en in hoeverre herstelsancties samenlopen, tenzij samenlopende handhavingssancties door hetzelfde bestuursorgaan zijn opgelegd of het tevoren op de hoogte is van (voorgenomen) herstelsancties van een ander bestuursorgaan ter zake van dezelfde overtreding. Het ligt op de weg van de adressaat om te stellen en zo nodig aannemelijk te maken dat en welke andere invorderings- of verhaalbesluiten van andere bestuursorganen of van het openbaar ministerie hem treffen, nu (i) hij een uitzondering bepleit op de hoofdregel dat de kosten van bestuursdwang moeten worden verhaald en dat verbeurde dwangsommen ingevorderd moeten worden en (ii) hij als sanctiesadessaat het beste op de hoogte is van eventuele samenloop. Ook is hij het beste op de hoogte van eventuele andere bijzondere omstandigheden, zodat hij die omstandigheden moet stellen en zo nodig aannemelijk moet maken; het bestuursorgaan hoeft hiernaar evenmin van ambtswege onderzoek in te stellen.

[...]

Ook de bestuursrechter, die immers het besluit toetst, moet rekening houden met bijzondere omstandigheden, waarbij in beginsel geen rekening gehouden hoeft te worden met (gewijzigde) bijzondere omstandigheden die dateren van ná het besluit.

[...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1152](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 334

MK ABRS, 04-04-2018, 201702795/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. Opiumwet 13b. Sluiting woning. De bestendige bestuurspraktijk van de burgemeester is niet vastgelegd in een beleidsregel als bedoeld in artikel 4:81 van de Awb. Artikel 4:84 van de Awb is daarom niet van toepassing. Dit neemt niet weg dat dient te worden beoordeeld of de burgemeester in redelijkheid van de in artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet neergelegde bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken en, zo ja, of de wijze waarop de bevoegdheid is toegepast evenredig is. Daarbij overweegt de Afdeling, onder verwijzing naar haar uitspraak van 11 december 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2362](#), dat aan de voor bewoners mogelijk zeer ingrijpende gevolgen van de toepassing van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet op een woning - welke een inmenging in het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht kan vormen - een zwaar gewicht dient te worden toegekend.

[ECLI:NL:RVS:2018:1129](#)

JnB2018, 335

Voorzieningenrechter ABRS, 04-04-2018, 201800379/1/A3 en 201800379/2/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam

Awb 5:6

HANDHAVING. Artikel 5:6 van de Awb bepaalt dat het bestuursorgaan geen herstelsanctie oplegt zolang een andere wegens dezelfde overtreding opgelegde herstelsanctie van kracht is. Deze bepaling verbiedt dat voor één overtreding gelijktijdig zowel een last onder bestuursdwang als een last onder dwangsom wordt opgelegd. De wetgever heeft willen voorkomen dat, ten einde een overtreding ongedaan te maken, besloten wordt tot het opleggen van een last onder bestuursdwang en een last onder dwangsom aan dezelfde persoon. (Kamerstukken II 1983/84, 23 700, nr. 3, blz. 123; over de voorlopers van de huidige bepaling). Daarbij speelde de gedachte dat zo een combinatie in het algemeen ook niet nodig zal zijn. Steun voor deze uitleg van het huidige artikel 5:6 van de Awb is ook te vinden in de geschiedenis van totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 88). Dit betekent onder andere dat artikel 5:6 niet verbiedt dat, zoals thans aan de orde, twee lasten onder bestuursdwang worden opgelegd aan verschillende overtreeders.

[ECLI:NL:RVS:2018:1093](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 336

MK ABRS, 04-04-2018, 201701561/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 4, 5 lid 1

WABO. Verlenen omgevingsvergunning. Parkeerbehoefte. De jurisprudentie dat alleen rekening dient te worden gehouden met de toename van de parkeerbehoefte als gevolg van de realisering van het bouwplan en dat een (eventueel) reeds bestaand tekort in beginsel buiten beschouwing mag worden gelaten, is in dit geval niet van toepassing, omdat gebruik is gemaakt van een zogenoemde theoretische parkeerbalans.

[...] omgevingsvergunning verleend [...] onder meer voor het bouwen van een appartementengebouw [...].

[...] Het college heeft om te beoordelen of in voldoende parkeerplaatsen wordt voorzien gebruik gemaakt van een zogenoemde theoretische parkeerbalans. Hierbij wordt de berekende parkeerbehoefte van alle functies in een gebied waarin herstructurering plaatsvindt afgezet tegen het totaal aantal parkeerplaatsen in dat gebied. De parkeerplaatsen in openbaar gebied worden vervolgens toegerekend aan een binnen honderd meter daarvan gelegen gebouw.

[...] Voor de berekening van de parkeerbehoefte is gebruik gemaakt van bijlage I Parkeernorm behorende bij het bestemmingsplan. [...]

[...] Onder meer in de uitspraak van 27 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:133](#), heeft de Afdeling overwogen dat bij de beantwoording van de vraag of voorzien wordt in voldoende parkeermogelijkheden alleen rekening te worden gehouden met de toename van de parkeerbehoefte als gevolg van de realisering van het bouwplan. Een (eventueel) reeds bestaand tekort mag in beginsel buiten beschouwing worden gelaten. Deze jurisprudentie is in dit geval echter niet van toepassing, omdat gebruik is gemaakt van een theoretische parkeerbalans als beschreven onder 4.1. Bovendien heeft de rechtbank in haar uitspraak over het gebruikmaken van de theoretische parkeerbalans overwogen dat dit gerechtvaardigd is, mits de in de parkeerbalans gehanteerde normen en uitgangspunten voor de verschillende gebouwen en de weergegeven beschikbaarheid van parkeerplaatsen correct zijn. Hiertegen is het college noch [...] in hoger beroep opgekomen. Het bestaande tekort vanwege het al bestaande appartementencomplex in de wand mag daarom niet buiten beschouwing worden gelaten.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank niet onderkend dat niet alle in de parkeerbalans gehanteerde normen correct zijn. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1105](#)

JnB2018, 337

ABRS, 04-04-2018, 201703584/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Boxtel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.33 lid 2 onder a

WABO. Het college heeft met de vermelde belangenafweging in redelijkheid kunnen besluiten de omgevingsvergunningen bouw en milieu niet met toepassing van artikel 2.33, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wabo in te trekken. Het college kan een omgevingsvergunning bouw intrekken indien niet

aannemelijk is dat daarvan op korte termijn gebruik zal worden gemaakt. Echter, anders dan de rechtbank heeft overwogen, is het college daartoe niet verplicht. Het college heeft in de vermelde omstandigheden aanleiding gezien de omgevingsvergunningen bouw en milieu in stand te laten en het verzoek om intrekking daarvan af te wijzen. Daarbij heeft het college alle in aanmerking te nemen belangen betrokken.

[ECLI:NL:RVS:2018:1106](#)

JnB2018, 338

MK ABRS, 04-04-2018, 201701306/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

WABO. In dit geval is op grond van het bestemmingsplan toegestaan dat woonruimtes mogen worden gebouwd in het gedeelte van het bestaande pand dat buiten het bouwvlak is gelegen. Het gehele perceel mag ingevolge artikel 19.1.1 van de planregels voor woondoeleinden worden gebruikt. Anders dan in de uitspraak van 15 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3144](#), is in het bestemmingsplan niet bepaald dat woningen of woonruimtes uitsluitend binnen het bouwvlak mogen worden gebouwd. Gebouwen dienen wel binnen het bouwvlak te worden gebouwd, maar het verbouwen van het bestaande met vergunning gebouwde pand tot woonruimtes is op grond van het in artikel 20.1 van de planregels neergelegde overgangsrecht voor bouwen toegestaan. Daartoe overweegt de Afdeling dat de afwijking naar aard en omvang niet toeneemt, omdat het pand niet wordt uitgebreid en door de verbouwing het gebruik in overeenstemming zal worden gebracht met de geldende bestemming.

[ECLI:NL:RVS:2018:1108](#)

JnB2018, 339

MK ABRS, 04-04-2018, 201702924/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Montferland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3o

Besluit omgevingsrecht (Bor) 3.1.6 lid 2, 5.20

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 1.1.1, 3.1.6 lid 2

Omgevingsverordening Gelderland 2.3.3.1

Bouwverordening Montferland 2012 (Bouwverordening) 2.5.30 lid 3

WABO. Omgevingsvergunning Action. Ladder voor duurzame verstedelijking. Vestiging van Action voorziet in een actuele regionale behoefte. Standpunt appellante dat de leegstand als gevolg van de voorziene ontwikkeling wordt vergroot, is niet met een deskundigenrapport onderbouwd. Geen strijd met de Omgevingsverordening Gelderland. Het college heeft voor het berekenen van de parkeerbehoefte in redelijkheid aansluiting kunnen zoeken bij de parkeernormen van het Centrum voor Regelgeving en Onderzoek in de Grond-,

Water-, en Wegenbouw en de Verkeerstechniek (CROW) uit 2004, nu artikel 2.5.30 van de Bouwverordening ruimte laat om ook andere parkeernormen te hanteren dan de meest recente CROW-normen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1139](https://ecli.nl/RVS:2018:1139)

JnB2018, 340

Tussenuitspraak MK ABRS, 04-04-2018, 201607414/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder d, 2.10, 3.7

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.1 lid 1 onder d, 2.2 lid 1 onder a

WABO. Omgevingsvergunning voor verbouw pand ten behoeve van kamerverhuur aan studenten. De onderhavige verhuur van kamers aan 25 studenten valt niet aan te merken als bedrijfsmatig of in het kader van verzorging verschaffen van nachtverblijf als bedoeld in artikel 2.2, eerste lid, onder a, van het Bor, nu de bewoners van de kamers in het te realiseren studentenhuus geen nachtverblijf hebben als bedoeld in laatstgenoemde artikel, maar in dat pand zullen zijn gehuisvest. Verwijzing naar ABRS 16-01-2013,

[ECLI:NL:RVS:2013:BY8500.](https://ecli.nl/RVS:2013:BY8500)

[ECLI:NL:RVS:2018:1116](https://ecli.nl/RVS:2018:1116)

JnB2018, 341

Voorzienenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 03-04-2018 (publ. 05-04-2018), SHE 18/439

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Heeze en Leende, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.2

WABO. Verlening omgevingsvergunning onder meer voor het kappen van bomen. Niet voldaan aan voorwaardelijke verplichting bestemmingsplan. In de planregels van het bestemmingsplan is een voorwaardelijke verplichting opgenomen die - kort samengevat - inhoudt dat bestaande bomen zo veel mogelijk behouden moeten blijven en waar dat niet mogelijk is, vervangend groen moet zijn aangeplant - beoordeeld door een ecooloog en een landschapsarchitect - voordat de kap van de bestaande bomen plaatsvindt. Omdat in dit geval niet is voldaan aan de voorwaardelijke verplichting in het bestemmingsplan, is verlening van de omgevingsvergunning voor het kappen van de bomen in strijd met het bestemmingsplan. Er is echter geen toestemming verleend voor afwijken van het bestemmingsplan. Daarom zal de voorzieningenrechter het bestreden besluit ten aanzien van de bomen [nummer] , [nummer] en [nummer] schorsen.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:1495](https://ecli.nl/RBOBR:2018:1495)

JnB2018, 342

MK Rechtbank Noord-Nederland, 19-01-2018 (publ. 30-03-2018), LEE 17/3229

Gedeputeerde Staten van de provincie Groningen, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, aanhef en onder e, 2.20 lid 1
Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur 3, 8, 9

WABO-milieu. Wet Bibob. In dit geval bestaat voldoende samenhang tussen de activiteiten waarvoor de omgevingsvergunning is verleend en de strafbare feiten waarmee de betrokkene in verband wordt gebracht. Verweerder kon in redelijkheid besluiten om de omgevingsvergunning voor het veranderen en in werking hebben van een bestaande inrichting en het bouwen van een KGA-depot te verlenen voor een termijn van 5 jaar op grond van artikel 3 van de Wet Bibob juncto artikel 2.20 van de Wabo.

Verlening omgevingsvergunning voor een termijn van vijf jaar voor het veranderen en in werking hebben van een bestaande inrichting en het bouwen van een KGA-depot.

[...]

Volgens eiseres ontbreekt de samenhang tussen een twintigtal overtredingen en de aard van de verleende vergunning. Uit de Memorie van toelichting is gebleken dat er een duidelijk verband dient te bestaan tussen enerzijds de te verlenen of reeds verleende subsidie dan wel vergunning en anderzijds de strafbare feiten. Er is geen enkel verband volgens eiseres tussen de verleende vergunning en de feiten die zien op verkeers- en arbozaken.

Uit onder meer de uitspraak van de Afdeling van 15 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA0168](#), kan worden afgeleid dat voldoende samenhang kan worden aangenomen tussen de activiteiten waarvoor de omgevingsvergunning is gevraagd dan wel is gegeven en de strafbare feiten waarmee betrokkene in verband wordt gebracht, als de omgevingsvergunning het plegen van deze strafbare feiten kan faciliteren. De omgevingsvergunning ziet op over- en opslag, be- en verwerking van primaire en (verontreinigde) secundaire bouwstoffen en afvalstoffen. In dat kader vindt aan en afvoer door vrachtwagens plaats. Voor zover de overtredingen zien op overtredingen van veilig transport van afvalstoffen liggen naar het oordeel van de rechtbank deze activiteiten zeker in het verlengde van de vergunde activiteiten. Zie ook de overwegingen uit de memorie van toelichting, Kamerstukken II 1999-2000, 26883, nr3, 61.: "Indien bijvoorbeeld het gevaar bestaat dat degene die een milieuvergunning voor zijn afvalverwerkingsbedrijf aanvraagt, milieudelicten gaat plegen, is er duidelijk sprake van een dergelijk verband. Dat verband is ook aanwezig indien dezelfde persoon tevens een afvaltransportbedrijf heeft en op grond van diens in het verleden gepleegde strafbare feiten het gevaar bestaat dat hij bij het vervoer van het afval dat hij met de gevraagde vergunning wil verwerken, opnieuw transportdelicten gaat plegen." Ook de overtredingen in het kader van de arbeidsomstandigheden vloeien naar het oordeel van de rechtbank voort uit de bedrijfsactiviteiten.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:1146](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Noord-Nederland, 14-03-2018 (publ. 30-03-2018), LEE 17/319 ([ECLI:NL:RBNNE:2018:1149](#)).
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 14-03-2018 (publ. 30-03-2018), LEE 17/404 ([ECLI:NL:RBNNE:2018:1152](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit

- MK Rechtbank Noord-Nederland, 07-08-2017 (publ. 30-03-2018), LEE 16 / 3139 ([ECLI:NL:RBNNE:2017:5202](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 343

MK CRvB, 20-03-2018 (publ. 03-04-2018), 16/4431 PW

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer.

PW 18 lid 1

PARTICIPATIEWET. IN MINDERING BRENGEN AUTOKOSTEN OP BIJSTAND. I.c. is het enkele feit, dat het niet hoeven te betalen van autokosten voor appellant mogelijk een besparing oplevert, niet aan te merken als een zeer bijzondere situatie.

Op de bijstand van appellant wordt maandelijks een bedrag in mindering gebracht in verband met de kosten voor de autoverzekering en wegenbelasting (autokosten) die de zus van appellant voor hem betaalt.

Raad: Op grond van artikel 18, eerste lid, van de PW is het college gehouden om de bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen af te stemmen op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de betrokkene. Deze bepaling geeft inhoud aan één van de uitgangspunten van de PW, te weten dat de bijstand wordt afgestemd op de feitelijke behoeften in het individuele geval. Volgens vaste rechtspraak, die onder de PW zijn werking heeft behouden, is voor een dergelijke individuele afstemming in de vorm van een verlaging slechts plaats in zeer bijzondere situaties (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 11 september 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BX8450](#)).

Nog daargelaten of sprake is van algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan, is het enkele feit dat het niet hoeven te betalen van autokosten voor appellant mogelijk een besparing oplevert, in het specifieke geval van appellant niet aan te merken als een zeer bijzondere situatie in (...) bedoelde zin. Daarbij wordt meegewogen dat appellant aan de hand van de verklaring van 3 december 2015 van (...), psychiater, en (...), sociaal-psychiatisch verpleegkundige, aannemelijk heeft gemaakt dat hij een auto nodig had om te voorkomen dat hij in een sociaal isolement terecht zou komen. In verband met zijn psychiatrische aandoening was het voor appellant op dat moment niet mogelijk om met het openbaar vervoer te reizen. Bovendien zou een eventuele besparing gelet op het (...) genoemde besluit ongeveer de helft minder bedragen dan het bedrag waarvan het college aanvankelijk in het besluit van 28 december 2015 is uitgegaan.

Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:886](#)

JnB2018, 344

MK CRvB, 27-03-2018 (publ. 03-04-2018), 16/4381 PW

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

PW 1 aanhef en onder n, 15 lid 2 aanhef en onder b, 31 lid 8 aanhef en onder b

Wet vrijlating lijfrenteopbouw en inkomsten uit arbeid en bevordering vrijwillige voortzetting pensioenopbouw (Wet vrijlating lijfrenteopbouw)

PARTICIPATIEWET. MIDDELEN. LIJFRENTEPOLISSEN/LEVENSVERZEKERINGEN.

ANTICIPATIE TOEKOMSTIGE REGELGEVING. Niet in geschil is dat appellante niet voldoet aan beide door het college cumulatief gehanteerde vereisten dat de inleg op haar Amev polis en Reaal rekening voorafgaand aan de toetsingsperiode heeft plaatsgevonden én dat in de toetsingsperiode jaarlijks inleg heeft plaatsgevonden. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de nieuwe inhoud van artikel 15 van de PW ten tijde van het bestreden besluit nog geen wettelijke basis had. Het beleid van het college om bij de beoordeling van de aanvraag van appellante te anticiperen op toekomstige wetgeving, moet dan ook worden aangemerkt als buitenwettelijk begunstigend beleid. Volgens vaste rechtspraak (bijvoorbeeld de uitspraak van 8 november 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:4251](#)) dient een buitenwettelijk begunstigend beleid door de bestuursrechter terughoudend te worden getoetst. Dit houdt in dat de aanwezigheid en de toepassing van dit beleid als gegeven wordt beschouwd met dien verstande dat wordt getoetst of een zodanig beleid op consistente wijze is toegepast. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college zijn beleid consistent heeft toegepast door de aanvraag af te wijzen. Ook indien de ingelegde bedragen op de Reaal rekening en de Amev polis gerelateerd kunnen worden aan de pensioengaten van appellante en kunnen worden beschouwd als passende pensioenopbouw, geldt dat appellante volgens de polisvoorwaarden van in elk geval de Amev polis al eerder dan de gewenste pensioendatum kan beschikken over de gelden, al dan niet in de vorm van periodieke uitkeringen. Dat de belastingdienst de inleg heeft vrijgelaten, maakt dat niet anders.

[ECLI:NL:CRVB:2018:888](#)

JnB2018, 345

MK CRvB, 20-03-2018 (publ. 03-04-2018), 14/4847 WWB

college van burgemeester en wethouders van Hellevoetsluis.

WWB 31 lid 1, 32 lid 1 aanhef en onder a, 34

BIJSTAND. FINANCIERING WOONHUIS. De maandelijkse betalingen dienen als (vaste) aanvulling van het inkomen, met als doel te garanderen dat de rentelasten van de hypotheek kunnen worden betaald. Deze betalingen moeten worden aangemerkt als inkomsten als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de WWB.

Appellante heeft een eigen woning, waarvan zij de aankoop heeft gefinancierd met een zogeheten MeerWaardehypotheek van de toenmalige Postbank, thans de ING. (...)

Maandelijks wordt een deel van de participaties in het Postbank Obligatiefonds door de

bank verkocht. Appellante ontvangt hieruit maandelijks € 382,- op haar bankrekening (maandelijkse betaling). Aan appellante is bijstand verleend naar de norm voor een alleenstaande, onder aftrek van de maandelijkse betaling.

Raad: Vaststaat dat appellante op het moment van de aanvang van de bijstand in verband met de gekozen vorm van financiering van haar woonhuis niet vrijelijk beschikte over het door haar ingelegde vermogen en daarover ook redelijkerwijs niet kon beschikken. Zoals de Raad heeft overwogen (...) (uitspraak van 25 februari 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:585](#)), kan deze inleg daarom niet worden aangemerkt als vermogen als bedoeld in artikel 31, eerste lid, eerste volzin, en artikel 34, eerste lid, aanhef en onder a, van de WWB. Reeds om die reden is de maandelijkse betaling niet aan te merken als een (maandelijkse) vermogensverschuiving in de door appellante bedoelde zin.

Appellante heeft, zoals zij ter zitting heeft verklaard, op de hoogte van de maandelijkse betaling in beginsel geen invloed. De maandelijkse betalingen dienen als (vaste) aanvulling van het inkomen, met als doel te garanderen dat de rentelasten van de hypotheek kunnen worden betaald. Zoals de Raad heeft overwogen in de (...) (uitspraak van 25 februari 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:585](#)) en ook in een geschil tussen andere partijen (uitspraak van 27 januari 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BH2270](#)), moeten deze betalingen worden aangemerkt als inkomsten als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de WWB. Daarbij is naast het periodieke karakter van de betalingen van belang dat de maandelijkse betalingen niet aan de bank zijn verpand, zodat appellante, wanneer het bedrag op haar bankrekening is bijgeschreven, vrij over dit bedrag kan beschikken en dit dus kan aanwenden om te voorzien in de noodzakelijke kosten van het bestaan. In wat appellante heeft aangevoerd, ziet de Raad geen aanleiding om nu anders te oordelen. Gelet hierop kunnen de overige gronden, die uitgaan van de veronderstelling dat de maandelijkse betaling moet worden aangemerkt als vermogen en niet als inkomen, buiten bespreking blijven.

[ECLI:NL:CRVB:2018:878](#)

JnB2018, 346

MK CRvB, 20-03-2018 (publ. 03-04-2018), 17/5273 PW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

PW 11 lid 2, 16

Richtlijn 2004/38/EG 24 lid 2

PARTICIPATIEWET. AANGIFTE MENSENHANDEL. Appellante kan aan de Richtlijn 2004/81/EG geen zelfstandig recht op bijstand ontlenen, ongeacht of het strafrechtelijke onderzoek naar aanleiding van haar aangifte van mensenhandel in Spanje nog lopende was. Anders dan appellante meent kan uit de Richtlijn 2004/81/EG en haar considerans geen recht op een voortgezette voorziening in het bestaan jegens de overdragende staat worden afgeleid, indien, zoals appellante stelt, wel overdracht van het onderzoek, maar geen overdracht van de onderdaan van het derde land heeft plaatsgevonden.

[ECLI:NL:CRVB:2018:916](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 347

MK CRvB, 29-03-2018, 15/2514 ZVW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW

Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004) 1, 11 lid 1, 11 lid 3 aanhef en onder e **AOW. WOONPLAATS. Beoordeeld moet worden of appellante vanaf 1 april 2014 woonplaats had in Portugal, dan wel woonplaats in Nederland en slechts een tijdelijke verblijfplaats in Portugal. Een persoon kan voor de toepassing van Vo 883/2004 niet tegelijkertijd over twee normale woonplaatsen beschikken op het grondgebied van twee verschillende lidstaten (punt 51 van het arrest HvJEU van 16 mei 2013, C-589/10, [ECLI:EU:C:2013:303](#) (Wencel)). I.c. is de SvB er terecht van uitgegaan dat appellante (in ieder geval) vanaf april 2014 als ingezetene van Portugal moet worden aangemerkt.**

[ECLI:NL:CRVB:2018:933](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 348

MK Rechtbank Den Haag, 26-02-2018 (publ. 29-03-2018), SGR 17/4267

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Wet op de huurtoeslag (Wht) 5 lid 1, 13 lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Huurtoeslag 2015 in dit geval ten onrechte vastgesteld op nihil. Niet valt in te zien dat artikel 13, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wht uitsluitend van toepassing is in een situatie waarin iemand verhuist naar een aangepaste woning die boven de huurgrens ligt, en toepassing mist in het geval van eiser waarin hij reeds in de aanpaste woning woont op het moment dat de huurgrens wordt overschreden. De ratio van de bepaling onder a. is immers dat het aanpassen van een woning geld kost en dat de voorzieningen op de beperkingen van de bewoner worden toegespitst en daarom in de regel niet bruikbaar zijn voor andere personen die op een aangepaste woning aangewezen zijn. Om te voorkomen dat vervolgens na verhuizing weer een andere woning aangepast moet worden, geldt als uitgangspunt dat personen die aangewezen zijn op een aangepaste woning zo lang mogelijk in hun aangepaste woning moeten kunnen blijven wonen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2504](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Drank- en horecawet

JnB2018, 349

MK ABRS, 04-04-2018, 201702351/1/A3

burgemeester van Assen.

Drank- en Horecawet (Dhw) 19 lid 1

DRANK- EN HORECAWET. Nu Catawiki geen gelegenheid biedt tot het doen van bestellingen van sterke drank en niet in geschil is dat Catawiki geen sterke drank op bestelling aflevert of doet afleveren, heeft Catawiki artikel 19, eerste lid, van de Dhw niet overtreden. In de Dhw is geen definitie opgenomen van het begrip "bestelling". Ook in de geschiedenis van de totstandkoming van de Dhw is de betekenis van dit begrip niet gedeut. Daarom is de rechtbank terecht aangesloten bij hetgeen daaronder in het spraakgebruik wordt verstaan. Volgens het Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal wordt onder het begrip "bestelling" verstaan de opdracht tot levering en bezorging. Het doen van een bieding op een aangeboden kavel leidt niet rechtstreeks tot koop en levering of bezorging van die kavel en kan daarom niet gelijk worden gesteld aan het doen van een bestelling.

[ECLI:NL:RVS:2018:1134](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2018, 350

MK ABRS, 04-04-2018, 201702332/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (hierna ook: RDW), appellante.

Richtlijn 2003/59/EG (vakbekwaamheid bestuurders) 9

Wegenverkeerswet 1994 (WVW 1994) 151b onder a, 151g lid 2, 151h

Reglement rijbewijzen 156a lid 4

WEGENVERKEERSWET. Artikel 151g, tweede lid, van de WVW 1994 is dwingendrechtelijk geformuleerd. Het enkele gebruik van het woord "kan" maakt dit artikellid nog niet tot een zogenoemde "kan-bepaling", waarbij is beoogd de RDW ter zake beleidsruimte te geven. Het woord "kan", zoals dat in artikel 151g, tweede lid, van de WVW 1994 is gebruikt, ziet niet op een bevoegdheid van het bestuursorgaan, maar heeft, naar de RDW terecht heeft aangevoerd, betrekking op de betrokken burger, te weten de bestuurder. Het brengt de mogelijkheden die een bestuurder heeft voor het volgen van nascholing in Nederland of een andere lidstaat tot uitdrukking, dit laatste voor zover deze bestuurder in Nederland zijn verblijfplaats heeft maar in een andere lidstaat van de EU werkzaam is. Deze lezing van de tekst van artikel 151g, tweede lid, van de WVW 1994 leidt ook tot een interpretatie conform artikel 9

van Richtlijn 2003/59/EG.

[ECLI:NL:RVS:2018:1109](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 351

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 15-03-2018 (publ. 06-04-2018),
AWB 17/12144 en AWB 17/12342**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Besluit 1/80 7, 13

Richtlijn 2004/38/EG 2 lid 2

**BESLUIT 1/80. Verblif op grond van het Besluit 1/80 als gezinslid in opgaande
lijn van Turkse werknemer.**

Niet in geschil is dat eisers geen werknemer zijn in de zin van Besluit 1/80. In geschil is de vraag of eisers zijn aan te merken als 'gezinslid' van hun zonen in de zin van artikel 7 van het Besluit 1/80 en of zij dus aanspraak kunnen maken op de rechten die voortvloeien uit het Besluit 1/80. [...] De rechtbank overweegt dat artikel 7, eerste alinea, van Besluit 1/80 geen definitie bevat van het begrip 'gezinslid' van de werknemer. De rechtbank overweegt dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof) van 30 september 2004, Ayaz, nr. C-275/02 [[ECLI:EU:C:2004:570](#), punt 45] volgt dat voor de uitleg van het begrip 'gezinslid' moet worden aangesloten bij het Unierechtelijke begrip als bedoeld in artikel 10 van Verordening nr. 1612/68, thans ook vastgelegd in artikel 2, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn. Daaruit volgt, voor zover nu van belang, dat ook bloedverwanten in opgaande lijn als gezinslid worden aangemerkt, mits zij ten laste komen van de referent. Verweerder heeft zich dan ook onterecht op het standpunt gesteld dat alleen echtgenoten en bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar kunnen worden aangemerkt als gezinsleden.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:3976](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 352

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 30-03-2018, NL18.4508,
NL18.4509 en NL18.4510**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 4 lid 1

Richtlijn 2013/32/EU 10 lid 3 b

Richtlijn 2004/83/EG 4 lid 1

EVRM 3

ASIEL. Samenwerkingsplicht. Door geen nader onderzoek te (laten) verrichten naar de situatie in Turkije en in het bijzonder de situatie van aanhangers van de Gülen-beweging in dat land heeft verweerder onvoldoende invulling gegeven aan de samenwerkingsplicht.

Eisers hebben ter onderbouwing van het risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling bij terugkeer naar Turkije bij hun zienswijze en in beroep informatie overgelegd waaruit een uitermate negatieve houding van de Turkse autoriteiten en Turkse burgers tegenover aanhangers van de Gülen-beweging naar voren komt. Volgens deze informatie geschiedt arrestatie van aanhangers van de Gülen-beweging in Turkije vaak op arbitraire gronden en kunnen acties door de Turkse overheid bijvoorbeeld ook betrekking hebben op mensen die alleen maar contacten hebben met een organisatie die door de Turkse overheid als terroristisch is aangemerkt, zonder duidelijke criteria daarvoor. Verder kan deelneming aan het maatschappelijk verkeer voor mensen die in hun omgeving bekend staan als sympathisanten van de Gülen-beweging volgens die informatie bijzonder moeilijk zijn. Verweerder heeft de inhoud van de overgelegde informatie niet betwist. Evenmin heeft verweerder (kenbare) informatie over de situatie in Turkije aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd, waaruit een ander beeld naar voren komt. Gelet daarop en gezien voormeld arrest van het Hof van Justitie [M. tegen Ierland, 22 november 2012, [ECLI:EU:C:2012:744](#)], had verweerder in deze door eisers overgelegde informatie aanleiding moeten zien nader onderzoek te verrichten. In de rede ligt dat hij daarvoor een verzoek had gedaan aan de minister van Buitenlandse Zaken een ambtsbericht uit te brengen over de situatie in Turkije. Dit geldt temeer nu het laatste ambtsbericht dateert uit 2013. Verder dateert de coup poging uit 2016, zodat aanleiding bestaat te veronderstellen dat het inmiddels mogelijk moet zijn zich een voldoende consistent beeld te vormen van de actuele situatie van "low profile" Gülen-aanhangers. Door geen nader onderzoek te (laten) verrichten alvorens het bestreden besluit te nemen, heeft verweerder onvoldoende invulling gegeven aan de samenwerkingsplicht, zoals opgenomen in artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn en onder meer concreet uitgewerkt in artikel 10, derde lid, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn. Aan het bestreden besluit ligt dan ook een onvoldoende zorgvuldig onderzoek naar de relevante feiten ten grondslag. Daarbij merkt de rechtbank op dat eerst op grond van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Turkije en in het bijzonder over de situatie van "low profile" aanhangers van de Gülen-beweging in dat land kan worden vastgesteld of eisers deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen. Indien dat het geval is, zijn verdere specifieke onderscheidende kenmerken ("special distinguishing features") waaruit een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden niet vereist (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 augustus 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:886](#)). Gelet daarop laat de rechtbank thans in het midden of eisers, naar zij stellen, een positie hebben binnen de Gülen-beweging die het niveau van louter sympathisant overstijgt. In hoeverre dit een relevant criterium is zal pas kunnen blijken op grond van nader onderzoek.

[ECLI:NL:RBROT:2018:2602](#)

JnB2018, 353

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 23-02-2018 (publ. 05-04-2018), NL17.5370

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Verweerder mocht bij een uit Irak gezette en in Iran opgegroeide Fayli-Koerd uitgaan van de Iraakse nationaliteit.

Eiser behoort tot de Fayli-Koerden en stelt te zijn geboren en getogen in Iran. Eisers (voor)ouders komen uit Irak. [...]

De nationaliteitskwestie: mocht verweerder uitgaan van de Iraakse nationaliteit? [...]

Op basis van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat, ondanks dat de Fayli-Koerden een problematische groep zijn en ondanks de praktische obstakels die er zijn, er progressieve nationaliteitswetgeving in Irak is waarbij het streven is: herstel van de Iraakse nationaliteit alsof die nooit verloren is geweest. Net zoals de deskundige ter zitting heeft toegelicht, stelt de rechtbank vast dat niet duidelijk is op welke onderliggende gegevens en bronnen het door het genoemde Iraakse ministerie opgegeven hoge slagingspercentage van herkrijging van de Iraakse nationaliteit gebaseerd is. Anderzijds blijkt uit het bovenstaande en alle andere door eiser overgelegde en door de rechtbank opgespoorde en met partijen gedeelde informatie wel dat een groot deel van de Fayli-Koerden die zijn teruggekeerd naar Irak, de Iraakse nationaliteit heeft herkreten op grond van artikel 17 en 18 van de nationaliteitswetgeving. Dit wordt bevestigd door leiders uit de Fayli gemeenschap zelf. De rechtbank acht het denkbaar dat het voor Fayli-Koerden die zich in Europa bevinden wellicht moeilijk zal zijn om de Iraakse nationaliteit te herkrijgen. Voor hen zal het immers moeilijker kunnen zijn om aan afstammingsdocumentatie en documentatie over opname van voorouders in de census te komen. Dit laat echter onverlet dat de wettelijke mogelijkheid om een aanvraag voor herkrijging van de Iraakse nationaliteit er wel is. Het is de rechtbank niet gebleken dat de wettelijke mogelijkheid om een aanvraag in te dienen ter herkrijging van de Iraakse nationaliteit in de praktijk een onmogelijke of onbegaanbare weg is. Er zijn immers aanzienlijke aantallen Fayli-Koerden die deze weg met succes hebben bewandeld en de Iraakse nationaliteit hebben herkreten. In het geval van eiser staat vast dat hij geen concrete pogingen heeft verricht om de Iraakse nationaliteit te herkrijgen. Eiser en zijn gemachtigde hebben contact gehad met de Iraakse ambassade hier te lande en hebben daarbij nagevraagd in hoeverre de ambassade behulpzaam kan zijn. Daarop is het antwoord gekomen dat de ambassade niet kan helpen. Nu eiser geen enkel document heeft waarmee hij zijn gestelde herkomst en identiteit aannemelijk kan maken en gesteld noch gebleken is dat eiser contact heeft opgenomen met familieleden in Iran en/of Irak om aan identiteitsdocumenten en documenten over eisers afstamming te komen, is begrijpelijk te achten dat de ambassade op dit moment niets voor eiser kan doen. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat van eiser verlangd mag worden dat hij zich inspant om aan identiteits- en afstammingsdocumenten te komen.

Nu eiser op dit moment nog in het geheel geen pogingen daartoe heeft ondernomen heeft hij vooralsnog niet aannemelijk gemaakt dat hij staatloos is. Het is nu in eerste instantie aan eiser om aan documenten te komen waarmee hij kan proberen de Iraakse nationaliteit te herkrijgen.

Samenvattend heeft verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat eiser de Iraakse nationaliteit heeft, dan wel kan herkrijgen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:3845](https://ecli.nl/RBDHA:2018:3845)

JnB2018, 354

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 16-03-2018 (publ. 06-04-2018), NL18.3331

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Senegal. Veilig land van herkomst. De rechtbank is van oordeel dat verweerder Senegal als veilig land van herkomst heeft mogen aanmerken. Verweerder hoefde daarbij geen geografische uitzondering te maken voor de Casamance regio, nu uit de door eiser aangevoerde informatie niet volgt niet dat dit gebied niet onder de effectieve controle van de autoriteiten staat. Verder heeft verweerder in het asielrelaas van eiser geen aanleiding hoeven zien om in zijn individuele geval Senegal niet als veilig land van herkomst aan te merken. Verweerder stelt zich terecht op het standpunt dat van eiser verwacht mag worden dat hij voor zijn problemen, die zich voordoen in de familiesfeer, tot de autoriteiten wendt om bescherming te vragen. Tot slot ziet de rechtbank geen reden voor de conclusie dat in het algemeen al moet gelden dat het AMV-beleid reeds onredelijk is omdat het slechts voor minderjarigen tot 15 jaar geldt. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:3977](https://ecli.nl/RBDHA:2018:3977)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 355

MK ABRS, 04-04-2018, 201708406/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 4

DUBLINVERORDENING. De rechtbank heeft niet onderkend dat de vreemdeling [...] met objectieve gegevens heeft aangetoond dat een overdracht aan Italië een reëel en bewezen risico inhoudt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand als bedoeld in het arrest C.K. [Hof van Justitie van 16 februari 2017 in de zaak C.K. tegen Slovenië, [ECLI:EU:C:2017:127](https://ecli.eu:C:2017:127)]. De staatssecretaris kan, anders dan de rechtbank overweegt, niet volstaan met een fit to fly onderzoek kort voor de overdracht

aan Italië en het toesturen van de medische gegevens van de vreemdeling aan de Italiaanse autoriteiten, maar moet reeds in het besluit waarbij hij de asielaanvraag van de vreemdeling (opnieuw) niet in behandeling neemt motiveren of de vreemdeling ondanks zijn gezondheidstoestand kan worden overgedragen en, indien nodig, welke concrete voorzorgsmaatregelen hij zal nemen om aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen te voorkomen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2980](#)). [ECLI:NL:RVS:2018:1159](#)

JnB2018, 356

Rechtbank Den Haag, 12-03-2018 (publ. 06-04-2018), NL18.3047

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30

Awb 4:6

DUBLINVERORDENING. Toepassing artikel 4:6 Awb indien de eerdere asielaanvraag met toepassing van artikel 30 Vw 2000 niet in behandeling is genomen.

Ten aanzien van de grond dat een opvolgende asielaanvraag niet met toepassing van artikel 4:6 van de Awb kan worden afgewezen indien de eerdere asielaanvraag met toepassing van artikel 30 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) niet in behandeling is genomen, overweegt de rechtbank als volgt. Uit de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II, vergaderjaar 2014/15, 34088, nr. 3) volgt dat toepassing van artikel 4:6 van de Awb voor de hand ligt bij een herhaalde aanvraag na een besluit waarin is bepaald dat een ander land verantwoordelijk voor de asielaanvraag is. De rechtbank ziet in deze zaak geen grond voor het oordeel dat verweerder artikel 4:6 van de Awb in dit geval niet heeft kunnen toepassen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2944](#)

JnB2018, 357

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door Supreme Court of the United Kingdom (Verenigd Koninkrijk) op 19-02-2018, SM, C-129/18

Richtlijn 2004/38/EG 2

VERBLIJFSRICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Is een kind dat uit hoofde van een regeling in de wetgeving van zijn of haar land van oorsprong onder de vaste wettelijke voogdij van een of meer burgers van de Unie valt, een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn in de zin van artikel 2, punt 2, onder c), van richtlijn 2004/38?

S., geboren in Algerije op 27 juni 2010, is na haar geboorte verlaten door haar natuurlijke ouders. Bij akte van 22 maart 2011 is ze door de bevoegde Algerijnse autoriteiten, op basis van het 'kefalah' systeem, onder de voogdij geplaatst van meneer en mevrouw M. Meneer en mevrouw M hebben de Franse nationaliteit en wonen in het VK, waar meneer M als enige een vaste verblijfstitel heeft. In oktober 2011 gaat meneer M. terug naar het VK en blijft mevrouw M in Algerije met S. Na een half jaar, in mei 2012 vraagt S. toegang tot het VK als geadopteerd kind van een EU burger. Haar aanvraag

wordt geweigerd met als reden dat het voogdijschap onder het 'kefalah' systeem niet erkend wordt in het nationale recht van het Verenigd Koninkrijk. Deze weigering is de aanleiding van de beroepsprocedure.

Prejudiciële vragen:

1. Is een kind dat uit hoofde van „kafala” of een vergelijkbare regeling in de wetgeving van zijn of haar land van oorsprong onder de vaste wettelijke voogdij van een of meer burgers van de Unie valt, een „rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn” in de zin van artikel 2, punt 2, onder c), van richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, etc.
2. Kunnen andere bepalingen van die richtlijn, met name de artikelen 27 en 35 ervan, aldus worden uitgelegd dat zij die kinderen de toegang weigeren indien deze kinderen slachtoffer van uitbuiting, mishandeling of kinderhandel zijn of dreigen te worden?
3. Is een lidstaat die een kind dat feitelijk geen bloedverwant in neergaande lijn van een onderdaan van de Europese Economische Ruimte (EER) is, eventueel wil erkennen als „rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn” in de zin van artikel 2, punt 2, onder c), gerechtigd om vóór die erkenning eerst te onderzoeken of tijdens de procedures om het kind onder het gezag of de voogdij van die EER-onderdaan te plaatsen, voldoende rekening is gehouden met het belang van dit kind?

[C-129/18](#)

JnB2018, 358

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door Court of Appeal in Northern Ireland (Verenigd Koninkrijk) op 09-02-2018, C-93/18

Richtlijn 2004/38/EG 7 lid 1 b

VERBLIJFSRICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Kunnen inkomsten uit een betrekking die overeenkomstig het nationale recht onrechtmatig is geheel of gedeeltelijk aantonen dat voldoende bestaansmiddelen beschikbaar zijn in de zin van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 en kan, indien deze eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, worden voldaan aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder b), indien de betrekking alleen vanwege de onrechtmatigheid ervan als precair wordt beschouwd?

[C-93/18](#)

JnB2018, 359

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door High Court (Ierland) op 12-02-2018, C-94/18

Richtlijn 2004/38/EG 6, 7, 14, 15, 27, 28

VERBLIJFSRICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Verwijdering van echtgenoot van een Unieburger. Toepasselijk recht.

Prejudiciële vragen:

1. Wanneer de echtgenoot van een Unieburger, die de in artikel 6 van richtlijn 2004/38/EG genoemde rechten van vrij verkeer in een gastland heeft uitgeoefend, het in

artikel 7 van die richtlijn genoemde verblijfsrecht wordt geweigerd op grond van het feit dat de Unieburger niet of niet langer deze door de Verdragen van de Europese Unie verleende rechten in de betrokken lidstaat uitoefende en wanneer die lidstaat tot verwijdering van deze echtgenoot uit die lidstaat wenst over te gaan, moet die verwijdering dan plaatsvinden op grond van en overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn of is de nationale wetgeving van die lidstaat daarop van toepassing?

2. Wanneer het antwoord op bovengenoemde vraag luidt dat de verwijdering moet plaatsvinden overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn, moet deze uitzetting dan plaatsvinden op grond van en overeenkomstig de voorwaarden van hoofdstuk VI van de richtlijn, meer bepaald de artikelen 27 en 28, of kan de lidstaat zich in dergelijke omstandigheden op andere bepalingen van de richtlijn, meer bepaald de artikelen 14 en 15, beroepen?

[C-94/18](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 360

MK ABRS, 30-03-2018, 201702720/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:6

PROCESRECHT. In dit geval heeft de vreemdeling, als gevolg van niet aan haar toe te rekenen omstandigheden de fax van 6 maart 2017 niet tijdig ontvangen en daarom niet de gelegenheid gehad om binnen de door de rechtbank in dat faxbericht gestelde termijn beroepsgronden aan te voeren.

Uit het rechtbankdossier is op te maken dat de rechtbank de fax van 6 maart 2017 naar het faxnummer van het kantoor van de gemachtigde van de vreemdeling heeft verzonden met als resultaat "Voltooid". Dit rechtvaardigt, in aanmerking genomen dat per fax verzonden stukken in de regel worden afgeleverd bij het faxnummer waaraan deze zijn gericht, het vermoeden dat deze fax door de gemachtigde van de vreemdeling is ontvangen (vergelijk voormelde uitspraak van de Afdeling van 13 mei 2015 [[ECLI:NL:RVS:2015:1598](#)]).

Ter weerlegging van voormeld vermoeden heeft de vreemdeling in beroep een verklaring overgelegd van het bedrijf dat het faxverkeer van het kantoor van haar gemachtigde verzorgt. Hierin wordt gemeld dat zich op 6 maart 2017 een storing in de e-mailserver van het bedrijf heeft voorgedaan en wordt nader onderzoek aangekondigd. De vreemdeling heeft daarbij uiteengezet dat haar gemachtigde niet zelf over een faxapparaat beschikt, maar het faxverkeer van en naar zijn kantoor heeft gedigitaliseerd. Een aan dit kantoor gerichte fax komt binnen op de e-mailserver van het eerder bedoelde bedrijf, een telefoonprovider. Dit bedrijf zet de fax om in een notificatie - een e-mail met de fax in de bijlage - die naar het algemene e-mailadres van het kantoor van de gemachtigde wordt verzonden. In hoger beroep heeft de vreemdeling, ter nadere onderbouwing van haar in beroep aangevoerde stelling dat zij de fax van 6 maart 2017

niet tijdig heeft ontvangen, een aanvullende verklaring van het betrokken bedrijf overgelegd. Hierin wordt verklaard dat de notificatie van die fax als gevolg van een technische storing in de e-mailserver van het bedrijf niet aan de gemachtigde is verzonden. Gelet op de inhoud van de in deze zaak overgelegde verklaringen en de daarop gegeven toelichting ter zitting bij de rechtbank en in het hogerberoepschrift, kan er in dit geval van worden uitgegaan dat de fax van 6 maart 2017 op die dag is ontvangen door de e-mailserver van het bedrijf dat het faxverkeer van het kantoor van de gemachtigde van de vreemdeling verzorgt, maar moet ook worden geconcludeerd dat de gemachtigde van de vreemdeling daarvan nooit een notificatie heeft ontvangen. Dat een gemachtigde van een vreemdeling ervoor kiest om gebruik te maken van een tussenschakel in de vorm van een bedrijf dat zijn faxberichten digitaliseert en daarvan notificaties verstuurt, maakt niet dat een interne storing bij dat bedrijf in alle gevallen een omstandigheid vormt die voor rekening en risico van de vreemdeling moet komen. De onder 1.3. weergegeven omstandigheden rechtvaardigen in dit geval de conclusie dat de vreemdeling, als gevolg van niet aan haar toe te rekenen omstandigheden de fax van 6 maart 2017 niet tijdig heeft ontvangen en daarom niet de gelegenheid heeft gehad om binnen de door de rechtbank in dat faxbericht gestelde termijn beroepsgronden aan te voeren. Gelet hierop heeft de rechtbank het beroep ten onrechte krachtens artikel 6:6 van de Awb niet-ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2018:1088](#)

[Naar inhoudsopgave](#)